

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 408

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 16 iunie 2009

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
982.	1	668.	9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 628 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 198 alin. 1 din Codul penal	2-3	669.	10
Decizia nr. 629 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal	3-4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 631 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 1 lit. d) și alin. 2 din Codul penal	4-5	656/634.	11-12
Decizia nr. 635 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1 din Codul de procedură penală	6-7	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Decizia nr. 638 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 ¹ din Codul penal	7-8	Hotărârea din 2 decembrie 2008 în Cauza Giuglan și alții împotriva României	

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind numirea unui judecător

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 33 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 982 din 26 mai 2009,

Președintele României decretează:

Articol unic. — Doamna Vătămănescu E. Lucica se numește în funcția de judecător la Judecătoria Câmpulung Moldovenesc.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 10 iunie 2009.
Nr. 982.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 628

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 198 alin. 1 din Codul penal

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Iuliana Nedelcu — procuror
 Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent-șef delegat

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 198 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Claudiu Costel Todirașcu în Dosarul nr. 55/173/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 55/173/2008, **Tribunalul Vrancea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 198 alin. 1 din Codul penal**, excepție ridicată de Claudiu Costel Todirașcu în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, precum și ale art. 6 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, în măsura în care se consideră că art. 198 alin. 1 din Codul penal instituie o prezumție absolută de lipsă de discernământ a victimei.

Tribunalul Vrancea — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu aduc atingere principiului constituțional potrivit căruia dreptul la apărare este garantat. Acestea nu conțin norme care prin natura lor îngădesc inculpaților posibilitatea de a se apăra sau de a dovedi netemeinicia pretențiilor invocate de către părțile adverse, prevalându-se de toate garanțiile dreptului la apărare în cadrul unui proces echitabil. Totodată, normele supuse controlului de constituționalitate nu sunt contrare dreptului părților de a fi asistate de un avocat pe parcursul întregului proces penal.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 198 alin. 1 din Codul penal — **Actul sexual cu un minor**, care au următorul conținut:

„Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, care nu a împlinit vârsta de 15 ani, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit textului legal criticat, legiuitorul a incriminat actul sexual care include atât raporturile sexuale normale, cât și actele nefirești de satisfacere a instinctului sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 15 ani. După cum se poate observa, deși actul sexual are loc cu consimțământul victimei, acesta, în cazul minorului care nu a împlinit vârsta de 15 ani, nu este considerat de lege ca fiind valabil datorită vârstei fragede. Prin urmare, aceasta reprezintă deosebirea esențială dintre actul sexual cu un minor și infracțiunea de viol.

Dincolo de aceste considerații teoretice ce țin de dreptul substanțial, Curtea constată că legiuitorul, în acord cu art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, are deplina libertate de a reglementa infracțiunile și pedepsele acestora, între care se regăsesc și cele privitoare la relațiile sociale referitoare la libertatea vieții sexuale. Prin art. 198 alin. (1) din Codul penal s-au stabilit măsuri de protecție pentru cei care nu au capacitate de exercițiu deplină, ocrotirea acestora fiind un deziderat public. De aici decurge necesitatea instituirii unei prezumții *juris et de jure*, iar împrejurarea potrivit căreia fapta incriminată este pedepsită în absența discernământului părții vătămate nu echivalează cu prejudicierea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, deoarece autorul are deplina libertate de a se apăra pe parcursul întregului proces penal, inclusiv de a-și angaja un apărător. De esență infracțiunii prevăzute de art. 198 alin. 1 din Codul penal este actul sexual cu un minor care nu a împlinit vârsta de 15 ani, și nicidecum existența ori inexistența unui consimțământ valabil din punct de vedere legal. Or, aceste aspecte nu afectează în niciun fel componentele dreptului la un proces echitabil, care, potrivit art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, protejuesc dreptul la judecarea în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 198 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Claudiu Costel Todirașcu în Dosarul nr. 55/173/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef delegat,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 629

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent-șef delegat

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal, excepție ridicată de Ion Bucur în Dosarul nr. 4.532/91/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală și de Elena Andreșan (fostă Paraschiv) în Dosarul nr. 4.490/233/2008 al Judecătoriai Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În Dosarul nr. 145D/2009, autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune cererii formulate.

Curtea, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea formulată, deoarece de la data emiterii actului de sesizare a Curții Constituționale, respectiv 10 decembrie 2008, și până în prezent autorul excepției a avut la dispoziție suficient timp pentru a-și angaja un apărător.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 145D/2009 și nr. 424D/2009 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 424D/2009 la Dosarul nr. 145D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 346 din 10 decembrie 2008 și Încheierea din 22 ianuarie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.532/91/2008 și nr. 4.490/233/2008 **Tribunalul Vrancea — Secția penală și Judecătoria Galați au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 248 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Ion Bucur și Elena Andreșan (fostă Paraschiv).

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi* și ale art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private indiferent de titular, deoarece, spre deosebire de infracțiunea prevăzută de art. 246 — *Abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor*, instituie o pedeapsă mai gravă pentru abuzul în serviciu contra intereselor publice. Aceste două fapte sunt distinct sancționate și acțiunea penală se pune în mișcare în mod diferit, deși se referă la acțiuni sau inacțiuni săvârșite de același subiect activ.

Tribunalul Vrancea — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Galați opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 248 din Codul penal, cu denumirea marginală *Abuzul în serviciu contra intereselor publice*, care au următorul conținut:

„*Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal, excepție ridicată de Ion Bucur în Dosarul nr. 4.532/91/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală și de Elena Andreșan (fostă Paraschiv) în Dosarul nr. 4.490/233/2008 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef delegat,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 631

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 1 lit. d) și alin. 2 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent-șef delegat

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 1 lit. d) și alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Popescu în Dosarul nr. 3.051/212/2007 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 294 din 8 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 8 august 2003, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul acesteia solicită în esență modificarea textului legal criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.051/212/2007, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. 1 lit. d) și alin. 2 din Codul penal**, excepție ridicată de Ionuț Popescu în

dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui recurs formulat într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art. 57 referitoare la *Exercitarea drepturilor și libertăților*, ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție* și ale art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției*, deoarece sporul prevăzut ar trebui să se aplice, pe de o parte, doar în situația în care pedeapsa prevăzută de lege este doar închisoarea, iar pe de altă parte, numai atunci când sunt afectate grav valori sociale deosebite, cum ar fi atingerea adusă integrității corporale, sănătății sau în condiții de pericol social ridicat. În caz contrar, sunt afectate principiile constituționale invocate, întrucât pentru fapte minore și de mică gravitate este aplicată în mod nejustificat o pedeapsă mult mai mare.

Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără diferențieri pe considerente arbitrare, și nu sunt de natură a îngreuna liberul acces la justiție. Soluția legislativă criticată este justificată de necesitatea sancționării adecvate față de persoana care, săvârșind mai multe fapte penale, demonstrează perseverență infracțională.

De asemenea, prevederile legale contestate sunt în conformitate cu dispozițiile art. 53 din Constituție, întrucât scopul acestora este acela al desfășurării în bune condiții a instrucției penale și al apărării ordinii publice.

Dispozițiile art. 57 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 1 lit. d) și alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Ionuț Popescu în Dosarul nr. 3.051/212/2007 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 alin. 1 lit. d) și alin. 2 din Codul penal, cu denumirea marginală *Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana fizică*, care au următorul conținut:

„În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, iar dintre acestea se aplică pedeapsa, după cum urmează: [...]

d) când s-a stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se poate adăuga amenda, în totul sau în parte; [...]

Prin aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent nu se poate depăși totalul pedepselor stabilite de instanță pentru infracțiunile concurente.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției consideră dispozițiile art. 34 alin. 1 lit. d) și alin. 2 din Codul penal în deplin acord cu drepturile și principiile constituționale invocate numai în măsura în care aplicarea sporului se face doar atunci când infracțiunile concurente prezintă un pericol social ridicat sau aduc atingere gravă integrității corporale sau sănătății unei persoane. Or, o astfel de critică nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta *„se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

Magistrat-asistent-șef delegat,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 635

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent-șef delegat

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Mihai Vasile Manța în Dosarul nr. 1.371/296/2008 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.371/296/2008, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ștefan Mihai Vasile Manța în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 21 și ale art. 20 raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece limitează controlul judecătoresc asupra activității procurorului strict la soluțiile de netrimitere în judecată, excluzând alte soluții prin care sunt vătămăte drepturile și interesele persoanelor.

Tribunalul Satu Mare — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dimpotrivă, dispozițiile legale reprezintă tocmai concretizarea normelor constituționale și convenționale pretins încălcate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală „*Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată*”, care au următorul conținut:

Art. 278¹ alin. 1: „*După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămăte pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța careia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 306 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 11 aprilie 2008, Curtea Constituțională a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Mihai Vasile Manța în Dosarul nr. 1.371/296/2008 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef delegat,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 638

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent-șef delegat

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Chifan în Dosarul nr. 7.220/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.220/99/2008, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55¹ din Codul penal,**

excepție ridicată de Ioan Chifan în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21, art. 16, art. 24 alin. (1), art. 53, art. 124, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece dreptul la apărare vizează și apărarea împotriva oricăror constatări de fapt ori de drept sau împotriva unor soluții adoptate de o instanță de judecată care sunt considerate greșite de către oricare dintre participanții la procesul penal. De asemenea, prin stabilirea unui termen de executare efectivă a 20 de ani de detenție sunt nesocotite drepturile fundamentale invocate.

Tribunalul Iași — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 16, art. 21 și art. 24 alin. (1) din Constituție. Cât privește invocarea art. 53 și art. 124 din Legea fundamentală, Avocatul Poporului arată că acestea nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 55¹ din Codul penal cu denumirea marginală *Liberarea condiționată*, care au următorul conținut:

Art. 55¹: „*Cel condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață poate fi liberat condiționat după executarea efectivă a 20 de ani de detențiune, dacă este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale.*

Condamnatul trecut de vârsta de 60 de ani pentru bărbați și de 55 de ani pentru femei poate fi liberat condiționat după executarea efectivă a 15 ani de detențiune, dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute în alin. 1.

Pedeapsa se consideră executată, dacă în termen de 10 ani de la liberare cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune. Dacă în acest interval de timp cel liberat a comis din nou o infracțiune, se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 61.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Chifan în Dosarul nr. 7.220/99/2008 al Tribunalului Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef delegat,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea stemei comunei Titești, județul Vâlcea**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Titești, județul Vâlcea, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

ministrul administrației și internelor,

Dan Nica

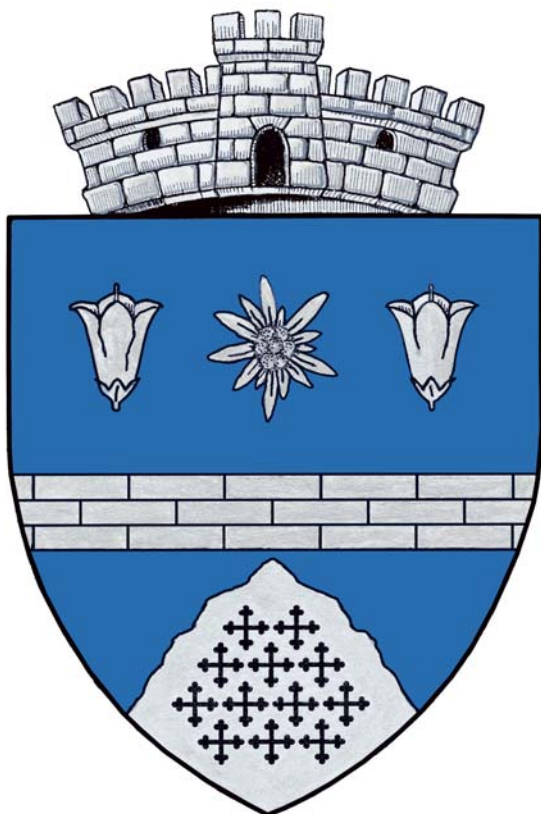
București, 3 iunie 2009.

Nr. 668.

ANEXA Nr. 1)*

ANEXA Nr. 2

STEMA
comunei Titești, județul Vâlcea

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Titești,
județul Vâlcea

Descrierea stemei:

Potrivit anexei nr. 1, stema comunei Titești se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite tăiat de o fascie de argint, formată din trei rânduri de cărămizi, rostuite cu negru.

În partea superioară, în câmp albastru, se află trei flori de argint (o floare-de-coliș, flancată stânga-dreapta de câte un bujor de munte).

În partea inferioară, în câmp albastru, se află o stâncă de argint, încărcată cu 12 cruci negre, dispuse 2:3:4:3.

Scutul este trimbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate:

Floarea-de-coliș și bujorii de munte fac parte din flora zonală; numărul acestora reprezintă numărul satelor care compun localitatea.

Stâncă cu cele 12 cruci simbolizează monumentul din localitate.

Fascia evocă urmele unui castru roman.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei județului Giurgiu

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema județului Giurgiu, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

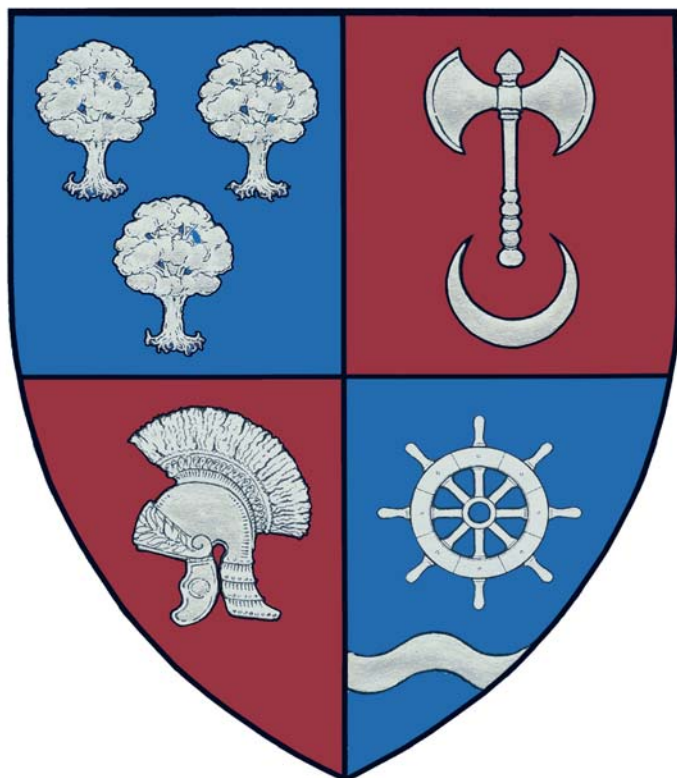
Viceprim-ministru,
ministrul administrației și internelor,
Dan Nica

București, 3 iunie 2009.
Nr. 669.

ANEXA Nr. 1)*

ANEXA Nr. 2

STEMA județului Giurgiu

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE elementelor însumate ale stemei județului Giurgiu

Descrierea stemei:

Potrivit anexei nr. 1, stema județului Giurgiu se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, scartelat.

În primul cartier, în partea dreaptă, în câmp albastru, se află 3 stejari de argint dezrădăcinați, așezați doi la unu.

În al doilea cartier, în partea stângă, în câmp roșu, se află o secure de luptă cu tăișul dublu, având la bază o semilună răsturnată, ambele de argint.

În vârful scutului, în câmp roșu, se află un coif roman de argint.

În vârful scutului, în câmp albastru, se află o timonă deasupra unui brâu undat, de argint.

Semnificațiile elementelor însumate:

Cei 3 stejari reprezintă vechea stemă heraldică a județului Vlașca, simbolizând pădurile de stejar care alcătuiau odinioară Codrul Vlăsiei.

Securea de luptă și semiluna amintesc de lupta antiotomană și victoria de prestigiu obținută de marele voievod Mihai Viteazul în bătălia de la Călugăreni.

Coiful roman simbolizează descendența latină a locuitorilor.

Timona și brâul undat simbolizează navigația pe fluviul Dunărea.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 656 din 26 mai 2009

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 634 din 18 mai 2009

ORDIN

privind implementarea proiectului NetC@RDS pentru îmbunătățirea administrării serviciilor medicale acordate cetățenilor migranți în statele membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European

Văzând Referatul de aprobare nr. I.B. 5.238 din 26 mai 2009 al secretarului general al Ministerului Sănătății și nr. D.G. 1.044 din 18 mai 2009 al directorului general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, având în vedere art. 21, art. 270 alin. (1) lit. s) și art. 271 lit. k) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 281 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare, al art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.718/2008 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. 1. — Pentru implementarea proiectului NetC@RDS în vederea îmbunătățirii administrării serviciilor de sănătate în statele membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European acordate cetățenilor migranți sunt desemnate ca unități sanitare pilot pentru instalarea unui punct de prezență NetC@RDS: Spitalul Clinic de Urgență Floreasca București, Spitalul Universitar de Urgență București, Spitalul Clinic Județean de Urgență Timișoara, Spitalul Clinic Județean de Urgență Craiova, Spitalul Clinic Județean de Urgență Brașov, Spitalul Clinic Județean de Urgență „Sf. Spiridon” Iași, Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj, Spitalul Clinic Județean de Urgență Constanța, Spitalul Clinic Județean de Urgență Mureș, Spitalul Clinic Județean de Urgență Sibiu, Spitalul Clinic Județean de Urgență Arad, Spitalul Clinic Județean de Urgență Oradea, Spitalul Județean de Urgență Pitești, Spitalul Județean de Urgență Bistrița-Năsăud, Spitalul Județean de Urgență Sf. Gheorghe — Covasna, Spitalul Județean de Urgență Miercurea-Ciuc.

Art. 2. — (1) În cadrul proiectului menționat la art. 1, Casa Națională de Asigurări de Sănătate achiziționează tehnica de calcul reprezentată de cititoare de carduri, pe care o dă în folosință gratuită spitalelor menționate la art. 1, prin casele de asigurări de sănătate, pentru utilizarea aplicației NetC@RDS în vederea administrării serviciilor medicale acordate cetățenilor migranți în România.

(2) Punerea în funcțiune și asistența tehnică pentru utilizarea tehnicii de calcul menționate la alin. (1) se realizează de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin direcția de specialitate. Aplicația informatică transmisă Casei Naționale de Asigurări de Sănătate prin proiectul NetC@RDS va fi pusă la dispoziția spitalelor gratuit.

(3) Spitalele prevăzute la art. 1 asigură accesul la un computer cu sistem de operare Windows, care va fi conectat la o imprimantă și la internet și va avea disponibil un conector USB în vederea conectării unui cititor de carduri.

(4) Tehnica de calcul reprezentată de cititoarele de carduri, achiziționată de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, precum și aplicația NetC@RDS în vederea administrării serviciilor medicale acordate cetățenilor migranți în România se dau în folosință gratuită spitalelor, prin casele de asigurări de sănătate, pe baza unui contract de comodat, al cărui model se aprobă prin ordin al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

Art. 3. — (1) Pentru realizarea obiectivelor proiectului NetC@RDS cu privire la validarea calității de asigurat pentru cetățenii străini migranți din statele membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European care necesită servicii medicale pe teritoriul României, unitățile sanitare cu paturi prevăzute la art. 1 sunt obligate să utilizeze tehnica de calcul și aplicația informatică atribuite în folosință gratuită prin casele de asigurări de sănătate.

(2) Prin folosirea tehnicii de calcul menționate la art. 2 alin. (1) se creează posibilitatea spitalului pentru confirmarea calității de beneficiar al serviciilor medicale decontate spitalului din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, pentru cetățenii din statele membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European incluși în proiect. Pe o perioadă de 3 luni, în situația în care prin aplicație nu vor fi furnizate datele electronice, se vor utiliza datele înscrise pe cardul european de asigurări sociale de sănătate.

(3) În urma validării calității de beneficiar al serviciilor medicale în sistemul de asigurări sociale de sănătate, aplicația generează automat un document de confirmare emis de instituția care a emis cardul european de asigurări sociale de sănătate.

(4) Spitalele menționate la art. 1, în calitate de unități sanitare participante în cadrul proiectului NetC@RDS, înaintează casei de asigurări de sănătate documentul generat în condițiile alin. (3) împreună cu celelalte documente justificative necesare decontării serviciilor medicale pentru cetățenii statelor membre

ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, pe baza cardului european de asigurări sociale de sănătate.

Art. 4. — Casele de asigurări de sănătate vor înainta instituțiilor competente din statele membre ale Uniunii Europene și din Spațiul Economic European emitente ale cardului european de asigurări de sănătate, în baza căruia s-au acordat servicii medicale în unitățile sanitare participante menționate la art. 1, documentul generat de aplicația NetC@RDS menționat la art. 3 alin. (3) împreună cu formularul E 125.

Art. 5. — Prelucrarea și transferul datelor prevăzute în prezentul ordin se vor face cu respectarea prevederilor Legii

nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Direcțiile de specialitate din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, casele de asigurări de sănătate și spitalele menționate la art. 1 vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Ion Bazac

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Irinel Popescu

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 2 decembrie 2008

în Cauza Giuglan și alții împotriva României

(Cererea nr. 3.834/04)

În Cauza Giuglan și alții împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Elisabet Fura-Sandström, Egbert Myjer, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și din Stanley Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 13 noiembrie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 3.834/04) îndreptată împotriva României, prin care 4 cetățeni ai acestui stat, domnii Daniel Giuglan și Ion Toma Giuglan și doamnele Florica Iliescu și Maria Nicolau (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 12 decembrie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 10 iulie 2007, președintele Secției a treia a decis să îi comunice cererea Guvernului. Astfel cum prevede art. 29 § 3 din Convenție, acesta a decis să fie analizate în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții s-au născut în anii 1947, 1939, 1942 și, respectiv, 1941 și locuiesc în București, Pitești și Găiești.

5. Prin sentința definitivă din 23 noiembrie 1992, Judecătoria Târgoviște a statuat în temeiul art. 37 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 (*Legea nr. 18/1991*) că reclamanții erau îndreptățiți să li se reconstituie dreptul de proprietate asupra a 3 parcele de teren în suprafață de 25.211,8 m², 23.762 m² și 4.352 m², situate în satul Gemenea (Voinești), pe vechile amplasamente identificate într-un raport de expertiză, ce făcea parte integrantă din sentință (respectiv în așa-numitele „Cornu Badului”, „Argeșeanu” și „Piua Priboaie”). Cu toate acestea, deoarece pe o parte din terenul revendicat pe locul așa-numit „Argeșeanu” a fost construită o școală, reclamanților ar fi trebuit să li se atribuie în acest sens, cu titlu de despăgubire, o parcelă echivalentă în suprafață de 2.062 m², situată în intravilanul satului, pe un amplasament ce urma să fie stabilit de către autoritățile locale. Reclamanților trebuia să li se elibereze titluri de proprietate. În motivarea sentinței, instanța a reținut că o parte din parcelele menționate mai sus se aflau în posesia unor terți ce făcuseră schimburi de terenuri cu Primăria Voinești și că raportul de expertiză nu precisase titlurile de proprietate în baza cărora terții beneficiau de aceste parcele. Prin decizia pronunțată la data de

20 decembrie 1996, Curtea Supremă de Justiție a respins ca inadmisibil recursul în anulare formulat împotriva sentinței menționate mai sus de către procurorul general, care susținea greșita aplicare în speță a art. 37 din Legea nr. 18/1991.

6. Prin decizia rămasă definitivă din data de 15 martie 1994, Curtea de Apel București a obligat Primăria Voinești și comisia județeană Dâmbovița pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 să îi pună pe reclamanți în posesia terenurilor menționate mai sus și să le elibereze titluri de proprietate, conform sentinței rămase definitivă din 23 noiembrie 1992, menționată anterior. În urma unei proceduri distincte, reclamanții au obținut obligarea autorităților locale la plata unor penalități până la executarea hotărârilor definitive din 23 noiembrie 1992 și din 15 martie 1994, menționate mai sus.

7. După ce, în anul 1995, prefectul de Dâmbovița a emis ordine de restituire către reclamanți a terenurilor ce făceau obiectul sentinței din 23 noiembrie 1992 menționată mai sus, prin decizia rămasă definitivă din data de 20 decembrie 2002, Curtea de Apel Ploiești a anulat aceste ordine. Pentru a ajunge la această decizie, Curtea de Apel a statuat că terenurile în litigiu nu se aflau în patrimoniul Primăriei Voinești în anul 1990, așa cum prevedea art. 37 din Legea nr. 18/1991, ci în patrimoniul unor terți. În plus, a adăugat că Judecătoria Târgoviște își depășise competențele atunci când a stabilit în sentința din data de 23 noiembrie 1992 amplasamentele terenurilor ce trebuiau restituite reclamanților. Decizia menționată mai sus a fost pusă la dispoziția publicului la data de 20 decembrie 2002. La 12 februarie 2003, contestând motivele acestei decizii, reclamanții au sesizat procurorul general cu o cerere de recurs în anulare, cerere ce a fost respinsă.

8. La data de 2 octombrie 2002, în temeiul sentinței din 23 noiembrie 1992 menționată mai sus, comisia județeană Dâmbovița le-a eliberat reclamanților un titlu de proprietate referitor la o livadă în suprafață de 3.920 m², acordat părților interesate cu titlu de despăgubire pentru terenul construit în suprafață de 2.062 m² (paragraful 5 de mai sus). Părților interesate le-a fost eliberat un nou titlu de proprietate la data de 6 mai 2005, comisia județeană restituindu-le atât livada menționată mai sus, cât și alte două parcele, în total o suprafață de 5.432 m² în locul așa-numit „Argeșeanu”. Printr-un alt titlu de proprietate, eliberat în aceeași zi, părților interesate le-a fost restituită o parcelă în suprafață de 2.483 m², situată în locul așa-numit „Cornu Badului”.

9. Prin decizia rămasă definitivă din data de 3 mai 2007, Curtea de Apel Ploiești a admis acțiunea în revendicare referitoare la parcele în suprafață totală de 11.485 m², situate în locul așa-numit „Argeșeanu”, acțiune pe care reclamanții au îndreptat-o împotriva terților posesori ai acestor parcele. Aceasta a statuat că Primăria Voinești și, ulterior, terții nu își însușiseră în mod legal decât posesia parcelelor în cauză, nu și dreptul de proprietate, și că problema celor câteva construcții ridicate de acești terți pe aceste parcele va fi rezolvată ulterior de către părțile la litigiu. Printr-un proces-verbal din 30 octombrie 2007, semnat de primul reclamant, un executor judecătoresc a pus părțile interesate în posesia parcelelor menționate mai sus. Prin decizia din 28 ianuarie 2008, contestația în anulare formulată

de terți împotriva acestei decizii a fost respinsă, condițiile necesare pentru reexaminarea cauzei pe fond nefiind întrunite.

10. Conform adreselor din datele de 5 și 8 octombrie 2007, transmise Guvernului de către Prefectura Dâmbovița și de către comisia locală, aceasta din urmă adoptase două decizii în anul 2006, în temeiul Legii nr. 18/1991, pentru ca reclamanții să fie înscrși pe o listă pentru a obține despăgubiri pentru un teren cu o suprafață de aproximativ 35.900 m². Comisia locală a precizat că din cauza procedurilor aflate pe rol (paragraful 9 de mai sus) autoritățile nu le-au putut elibera un titlu de proprietate reclamanților pentru celelalte parcele precizate în sentința rămasă definitivă din data de 23 noiembrie 1992.

11. Din informațiile furnizate de părți reiese că, exceptând parcelele menționate mai sus (paragrafele 8 și 9 de mai sus), autoritățile nu au procedat la restituirea celorlalte terenuri ce făceau obiectul sentinței rămase definitive din data de 23 noiembrie 1992. În plus, din dosar nu reiese că procedura de acordare a despăgubirilor pentru o parte din terenurile ce au fost restituite în baza acestei sentințe a fost finalizată prin calculul sumei datorate părților interesate și plata acesteia.

II. Dreptul intern pertinent

12. Extrasele relevante din Legea fondului funciar nr. 18/1991 sunt prezentate în Cauza *Sabin Popescu împotriva României* (nr. 48.102/99, §§ 42—46, 2 martie 2004). Art. 37 din această lege (devenit art. 41 în versiunea publicată în anul 1998) preciza că terenurile agricole fără construcții, instalații sau amenajări de interes public, care au intrat în patrimoniul statului și care se aflau în administrația autorităților locale în momentul intrării în vigoare a legii (1991), vor fi restituite foștilor proprietari în limita a 10 ha.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

13. Reclamanții susțin că executarea parțială și cu întârziere a sentinței rămase definitive din data de 23 noiembrie 1992 a Judecătoria Târgoviște le-a încălcat dreptul de acces la o instanță, precum și dreptul la respectarea bunurilor lor. Ei invocă art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevăd următoarele în părțile lor relevante în speță:

Articolul 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)”

Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

14. Guvernul se opune acestei teze.

A. Asupra admisibilității

15. Curtea constată că această parte a cererii nu este vădit neîntemeiată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea constată că aceasta nu este afectată de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarată admisibilă.

B. Asupra fondului

16. În observațiile sale din luna octombrie 2007, Guvernul recunoaște că autoritățile trebuie să le restituie reclamanților terenurile precizate în sentința definitivă din data de 23 noiembrie 1992. El arată că demersurile făcute în acest sens au avut ca rezultat restituirea unei părți a acestor terenuri (paragraful 8 *in fine* de mai sus) și că, pentru restul terenurilor, autoritățile așteaptă soluționarea procedurilor aflate pe rol între reclamanți și terții posesori ai unora dintre aceste parcele, pentru a preciza amplasamentul terenurilor care trebuie restituite.

17. Reclamanții au arătat că, deși sentința definitivă din data de 23 noiembrie 1992 a precizat amplasamentul parcelelor care trebuia să le fie restituite, autoritățile nu au făcut demersuri efective pentru executarea acestei sentințe. În opinia lor, anularea ordinelor prefectului de restituire a terenurilor în cauză este o dovadă în acest sens. În plus, abia după 13 ani de la pronunțarea sentinței menționate mai sus autoritățile le-au restituit, în mod efectiv, o mică parte din parcelele în discuție. Ei consideră că procedurile pe care au fost nevoiți să le inițieze după anul 1992 împotriva comisiilor administrative și împotriva terților posesori ai parcelelor dovedesc lipsa de diligență a autorităților.

18. Curtea reamintește că în cauza de față, deși reclamanții au obținut la data de 23 noiembrie 1992 o sentință definitivă care dispune ca autoritățile administrative să le restituie mai multe terenuri determinate cu exactitate printr-o expertiză și să le elibereze titluri de proprietate, această sentință nu a fost nici executată *ad litteram* integral, nici anulată sau modificată în urma exercitării unei căi de recurs prevăzute de lege. Situația continuă de neexecutare ar putea înceta numai printr-o astfel de anulare sau prin înlocuirea de către instanță a obligației datorate conform sentinței în cauză printr-o altă obligație echivalentă (*Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48.102/99, § 54, 2 martie 2004).

19. Curtea a analizat în mai multe rânduri cauze ce ridicau probleme similare celor din speța de față, în care a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea, printre multe altele, *Sabin Popescu împotriva României*, menționată mai sus; și *Luca împotriva României*, nr. 1.204/03, 13 mai 2008).

20. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a oferit niciun fapt sau argument care să poată duce la o altă concluzie în cazul de față. În mod special, ea observă că părțile nu contestă că sentința definitivă menționată mai sus nu a fost executată decât după câțiva ani de la pronunțarea sentinței definitive din 23 noiembrie 1992 și numai în ceea ce privește o parte din terenurile ce trebuiau restituite reclamanților (paragrafele 8 *in fine* și 9 de mai sus: parcelele în suprafață de 5.432 m² și 11.485 m², situate în locul așa-numit „Argeșeanu”, și cea în suprafață de 2.483 m², situată în locul așa-numit „Cornu Badului”). În plus, ea constată

că Guvernul nu a dovedit că, după pronunțarea deciziei definitive din data de 3 mai 2007 a Curții de Apel Ploiești și după punerea în posesie a reclamanților asupra terenului în suprafață de 11.485 m² menționat mai sus, autoritățile le-au eliberat un titlu de proprietate pentru terenul respectiv.

21. Pe de altă parte, Curtea observă că faptul că niște terți se aflau în posesia unora dintre parcelele în discuție nu a fost considerat de către judecătoria ca un element care ar împiedica-o să pronunțe sentința definitivă din data de 23 noiembrie 1992 și să le restituie astfel părților interesate dreptul de proprietate asupra terenurilor în cauză (paragraful 5 de mai sus). Or, Curtea constată că, dacă autoritățile au dispus într-o primă fază restituirea terenurilor în cauză reclamanților, ordinele prefectului în această privință au fost anulate din cauza drepturilor terților posesori ai parcelelor (paragraful 7 de mai sus). Curtea reamintește că este de datoria fiecărui stat contractant să se doteze cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce îi revin și că autorităților le revine sarcina de a efectua demersurile efective menite să clarifice situația juridică în discuție și să execute în mod efectiv o sentință definitivă pronunțată împotriva lor (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Pop împotriva României*, nr. 7.234/03, § 35, 21 decembrie 2006). Prin urmare, Curtea nu poate accepta faptul că argumentele invocate de Guvern ar putea reprezenta o justificare valabilă pentru întârzierea și executarea parțială a sentinței definitive menționate mai sus.

22. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, statul, prin intermediul organelor sale specializate, nu a depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea sentinței definitive în cauză într-un termen rezonabil, în ceea ce privește parcelele restituite reclamanților, și în mod integral și efectiv, în ceea ce privește în special restul terenurilor acordate de instanță. Prin urmare, Curtea constată că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra celorlalte pretinse încălcări

23. Invocând art. 6 § 1 din Convenție, reclamanții se plâng în esență de nedreptatea și de modul de soluționare a procedurii care s-a încheiat prin decizia din 20 decembrie 2002 a Curții de Apel Ploiești (paragraful 7 de mai sus). Făcând trimitere la Cauza *Glod împotriva României* (nr. 41.134/98, 6 septembrie 2003), ei susțin, de asemenea, încălcarea dreptului lor de acces la o instanță, ce reiese din motivele acestei decizii referitoare la competența instanțelor în materie de amplasament al terenurilor ce trebuie restituite de către autorități.

24. Curtea observă că decizia definitivă menționată mai sus a fost pusă la dispoziția publicului la data de 20 decembrie 2002. Observând că reclamanții nu contestă că au avut posibilitatea efectivă de a avea acces la motivele deciziei în discuție începând cu această dată, fapt confirmat de altfel de trimiterile la textul deciziei în cererea lor din 12 februarie 2003, adresată procurorului general (paragraful 7 *in fine* de mai sus), Curtea consideră că, în ceea ce privește capetele de cerere menționate mai sus, cererea a fost introdusă tardiv la data de 12 decembrie 2003.

25. Rezultă că această parte a cererii este tardivă și trebuie respinsă în conformitate cu art. 35 paragrafele 1 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

26. Conform art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

27. Cu titlu de prejudiciu material pe care l-au suferit, reclamantii solicită restituirea efectivă a tuturor terenurilor menționate în dispozitivul sentinței definitive din 23 noiembrie 1992, precizând că valorile din grila notarială furnizate de Guvern sunt mult inferioare prețului de pe piața imobiliară locală. De asemenea, ei solicită suma de 144.647,7 euro (EUR) reprezentând venitul pe care l-ar fi putut obține din aceste terenuri. Cu acest titlu, ei trimit o estimare a lipsei de folosință, calculată începând de la contractele de arendare încheiate după anul 2001, contracte ce se referă în special la livada în suprafață de 0,39 ha și care nu menționează prețul de arendare. Pe de altă parte, ei își sprijină cererea pe chitanțele de încasare a arendeii, de unde reiese că venitul obținut de pe urma livezii menționate mai sus varia între 600 și 1.300 EUR pe an pentru perioada menționată mai sus. În fine, reclamantii solicită suma de 32.000 EUR cu titlu de daune morale pentru stresul și suferințele la care au fost supuși de-a lungul perioadei de neexecutare.

28. În ceea ce privește cererea de daune materiale, Guvernul trimite un tabel folosit de birourile notariale pentru a stabili onorariile și taxele la vânzările de terenuri în județul respectiv, tabel ce precizează valorile de referință minime ale terenurilor. Pentru satul Gemenea (Voinești), aceste valori variază, în funcție de diferitele categorii de terenuri, între circa 0,5 EUR și 5 EUR/m². Invocând jurisprudența Curții, Guvernul susține că cererea reclamantilor pentru lipsa de folosință are un caracter speculativ și că ea este, în orice caz, excesivă. În ceea ce privește daunele morale pretinse, Guvernul consideră că o eventuală hotărâre care să constate încălcarea ar constitui, în sine, o reparație satisfăcătoare a prejudiciului respectiv.

29. Curtea consideră că, în speță, singurul fundament ce trebuie reținut pentru acordarea unei reparații echitabile rezidă în constatarea încălcării art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza faptului că autoritățile nu au executat, într-un termen rezonabil și într-un mod integral și efectiv, sentința definitivă din 23 noiembrie 1992. Totuși, Curtea apreciază că este de datoria autorităților să ia măsurile necesare pentru a restitui în mod efectiv terenurile precizate în sentința definitivă din 23 noiembrie 1992 și care nu au fost încă restituite reclamantilor. De asemenea, este de datoria lor să elibereze titlurile de proprietate aferente, precum și pe cel pentru parcela în suprafață de 11.485 m² (paragraful 20 de mai sus), ceea ce ar repune părțile interesate, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele articolelor menționate mai sus nu ar fi fost încălcate.

30. Curtea hotărăște ca, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, dacă statul pârât nu procedează la operațiunile menționate mai sus, Guvernul va trebui să le plătească reclamantilor, ca daune materiale, o sumă

care să corespundă valorii terenurilor nerestituite. Având în vedere elementele furnizate de Guvern și informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală, Curtea apreciază că se cuvine să le aloce în acest sens reclamanților suma de 75.000 EUR ca daune materiale.

31. În ceea ce privește cererea referitoare la lipsa de folosință, în lipsa unor documente justificative relevante cum ar fi o expertiză sau o hotărâre judecătorească ce atestă valoarea prejudiciului pretins, Curtea nu poate specula în acest sens și consideră că această cerere trebuie respinsă (vezi, *mutatis mutandis*, *Dragne împotriva României* (reparație echitabilă), nr. 78.047/01, § 18, 16 noiembrie 2006, și *Corabian împotriva României*, nr. 4.305/03, § 59, 27 septembrie 2007). În acest sens, Curtea observă că chitanțele primite de reclamantii se referă numai la livada în suprafață de 0,39 ha, care nu făcea parte din terenurile precizate cu exactitate în sentința definitivă menționată mai sus, și că acest calcul constând în multiplicarea venitului livezii pentru celelalte terenuri în discuție este mai degrabă speculativ.

32. În plus, Curtea apreciază că reclamantii au suferit un prejudiciu moral în special din cauza frustrării provocate de imposibilitatea de a obține executarea în mod integral și efectiv a sentinței definitive din 23 noiembrie 1992 după data de 20 iunie 1994, data ratificării Convenției de către România, și că acest prejudiciu nu este suficient compensat printr-o constatare a încălcării. În aceste circumstanțe, ținând cont de toate elementele aflate în posesia sa și statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea îi alocă fiecăruia dintre reclamantii suma de 5.500 EUR cu titlu de daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

33. Prezentând documente justificative pentru o parte din cheltuieli, reclamantii solicită și suma de 1.141 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată angajate în cursul procedurilor interne și în fața Curții. Această sumă este defalcată astfel: 500 EUR pentru cheltuielile de transport suportate de primul reclamant pentru a se prezenta la termenele diferitelor proceduri judiciare interne referitoare la terenurile respective, 500 EUR pentru alte cheltuieli nespicate și circa 150 EUR pentru cheltuieli de corespondență cu Curtea, cheltuieli cu timbrele etc.

34. Guvernul nu se opune să li se aloce reclamantilor o sumă cu titlu de cheltuieli de judecată, care să corespundă criteriilor de rambursare stabilite de jurisprudența Curții. Totuși, el consideră că reclamantii ar fi putut solicita și obține rambursarea respectivă în cadrul procedurilor interne.

35. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță și ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 200 EUR, cu toate cheltuielile incluse, pe care le-o acordă reclamantilor.

C. Dobânzi moratorii

36. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție cu privire la neexecutarea integrală și efectivă a sentinței definitive din 23 noiembrie 1992 și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să le restituie în mod efectiv reclamanților terenurile precizate în sentința definitivă din 23 noiembrie 1992 și care nu le-au fost încă restituite părților interesate și să le elibereze titlurile de proprietate aferente, precum și titlul pentru parcela în suprafață de 11.485 m², în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție;

b) ca, dacă nu efectuează aceste operațiuni, statul pârât să le plătească împreună reclamanților, în același termen de 3 luni, suma de 75.000 EUR (șaptezeci și cinci mii euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, ca daune materiale;

c) ca, în orice caz, statul pârât să îi plătească fiecăruia dintre reclamanți, în termenul menționat mai sus, suma de 5.500 EUR (cinci mii cinci sute euro) cu titlu de daune morale și să le plătească împreună reclamanților suma de 200 EUR (două sute euro) cu titlu de cheltuieli de judecată, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamanți;

d) ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

e) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 2 decembrie 2008, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Stanley Naismith,
grefier adjuncț

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

